

Popiežius Pranciškus

Žinia 26-osios Pasaulinės ligonių dienos (2018 m.) proga

Mater Ecclesiae: „Štai tavo sūnus <...> Štai tavo motina! Ir nuo tos valandos mokinsys pasiėmė ją pas save“ (Jn 19, 26–27).

Brangūs broliai ir seserys,

Bažnyčios tarnystė ligoniams ir tiems, kurie jais rūpinasi, turi būti tęsiama su nuolat atnaujinama energija ir ištikimybe pagal Viešpaties paraginimą (plg. *Lk* 9, 2–6; *Mt* 10, 1–8; *Mk* 6, 7–13) ir labai iškalbingą Bažnyčios Steigėjo ir Mokytojo pavyzdį.

Šiais metais Pasaulinės ligonių dienos tema yra žodžiai, kuriuos iškeltas ant kryžiaus Jėzus skiria savo motinai Marijai ir Jonui: „Štai tavo sūnus <...> Štai tavo motina! Ir nuo tos valandos mokinsys pasiėmė ją pas save“ (Jn 19, 26–27).

1. Šie Viešpaties žodžiai nušviečia Kryžiaus slėpinio gelmę. Tai nėra beviltiška tragedija, bet vieta, kur Jėzus parodė savo šlovę ir perteikia savo paskutinę meilės valią, kuri tampa krikščionių bendruomenės ir kiekvieno mokinio gyvenimo taisykle.

Pirmiausiai Jėzaus žodžiai kildina *motiniškąją Marijos pašaukimą visos žmonijos atžvilgiu*. Ji bus ypač savo Sūnaus mokinių motina, jais rūpinsis ir lydės juos kelyje. Žinome, kad motiniškas rūpinimasis sūnumi ar dukra apima tiek medžiaginius, tiek dvasinius ugdymo aspektus.

Neapsakoma kryžiaus kančia perveria Marijos sielą (plg. *Lk* 2, 35), tačiau jos neparalyžiuoja. Priešingai, prasideda jos, kaip Viešpaties motinos, naujas atsidavimo kelias. Jėzus ant kryžiaus rūpinasi Bažnyčia ir visa žmonija, ir Marija pašaukta dalyvauti jo rūpinimesi. Apaštalų darbuose aprašomame Šventosios Dvasios išliejime Sekminių dieną parodoma, kad Marija pradėjo vykdyti savo užduotį pirmojoje Bažnyčios bendruomenėje. Tai užduotis, kuri niekuomet nesibaigia.

2. Mylimasis mokinsys Jonas įkūnija Bažnyčią ir mesijinę tautą. Jis turi *pripažinti Mariją kaip savo motiną*. Pripažindamas ją motina, Jonas turi ją priimti, joje kontempliuoti mokinio pavyzdį, taip pat Jėzaus jai patikėtą motiniškąją pašaukimą drauge su tuo susijusiais rūpesčiais bei planais: tai Motina, mylinti ir gimdanti vaikus, gebančius mylėti pagal Jėzaus įsakymą. Taip motiniškasis Marijos pašaukimas rūpintis vaikais pereina Jonui ir visai Bažnyčiai. Visa mokinių bendruomenė įtraukiama į motinišką Marijos pašaukimą.

3. Jonas kaip mokinsys, viskuo dalijęsis su Jėzumi, žino, jog Mokytojas *trokšta visus žmones nuvesti į susitikimą su Tėvu*. Jis gali paliudyti, kad Jėzus sutikdavo daug žmonių, kurių sirgo dvasia, nes buvo pilni puikybės (plg. *Jn* 8, 31–39), taip pat kenčiančių nuo kūno ligos (plg. *Jn* 5, 6). Jis visiems

dovanojo gailestingumą ir atleidimą, o ligoniams ir fizinį išgydymą, ženklinantį pilnatvišką gyvenimą Karalystėje, kur bus nušluostyta kiekviena ašara. Kaip Marija, mokiniai pašaukti rūpintis vienas kitu, bet ne tik tuo. Jie žino, jog Jėzaus širdis yra atverta visiems be išimties. Visiems turi būti skelbiama Evangelija apie Karalystę, o krikščionių artimo meilė skirta visiems, kam jos reikia, tiesiog todėl, kad jie yra Dievo vaikai.

4. Tas *motiniškas Bažnyčios pašaukimas vargstančiųjų ir sergančiųjų atžvilgiu* dviejų tūkstančių metų Bažnyčios istorijoje buvo konkrečiai įgyvendinamas daugybe ligoniams skirtų iniciatyvų. Nedera pamiršti tos aukojimosi istorijos. Ji ir šiandien tęsiasi visame pasaulyje. Šalyse, kur egzistuoja pakankamai veiksmingos viešosios sveikatos apsaugos sistemos, katalikiškų kongregacijų, vyskupijų ir jų įsteigtų ligoninių veikla siekiama ne tik teikti kokybišką medicinos pagalbą, bet taip pat ir žmogų traktuoti kaip svarbiausią gydymo procese, o mokslinius tyrimus vykdyti gerbiant gyvybę ir krikščioniškąsias moralines vertybes. Šalyse, kuriose sveikatos apsaugos sistemos nepakankamai išplėtotos arba jų nėra, Bažnyčia sveikatos apsaugos srityje siekia suteikti žmonėms tai, kas įmanoma, kovojant su kūdikių mirtingumu ir kai kuriomis plačiai paplitusiomis ligomis. Ji visur siekia padėti, nors ne visada gali išgydyti. Bažnyčios kaip „karo lauko ligoninės“, atviros visiems gyvenimo sužeistiesiems, įvaizdis yra labai konkreti tikrovė, nes kai kuriose pasaulio vietose tik misionierių ir vyskupijų ligoninės teikia žmonėms būtinąją pagalbą.

5. *Ligoniams teikiamos tarnystės ilgos istorijos atminimas* yra pagrindas džiaugtis krikščionių bendruomenei, pirmiausia tiems, kurie mūsų laikais vykdo šią tarnystę. Tačiau reikia pažvelgti į praeitį, pirmiausia todėl, kad būtume jos praturtinti. Turime iš jos mokytis: didžiadvasiškumo iki visiško atsidavimo, kaip darė daugelis ligoniams tarnaujančių institutų steigėjų; mokytis meilės įkvėpto kūrybingumo, pasireiškusio daugelį amžių vykdytose iniciatyvose; angažuoti į mokslinius tyrinėjimus, siekiant pasiūlyti ligoniams naujovišką ir patikimą gydymą. Šis praeities paveldas padeda gerai planuoti ateitį. Pavyzdžiui, katalikiškas ligonines apsaugant nuo gresiančio verslininkiško požiūrio, pagal kurį visame pasaulyje sveikatos apsaugą siekiama taikyti prie rinkos, o to padarinys galiausiai yra vargšų atmetimas. Organizacinis sumanymas ir meilė reikalauja, kad būtų gerbiamas ligonio asmens orumas ir kad jis visuomet išliktų gydymo proceso centre. Tokių nuostatų turi laikytis ir krikščionys, dirbantys viešosiose struktūrose, būdami pašaukti savo tarnyste teikti gerą Evangelijos liudijimą.

6. Jėzus paliko Bažnyčiai dovaną – savo *gydymo galią*. „Kurie įtikės, tuos lydės ženklai: <...> Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks“ (Mk 16, 17–18). Apaštalu darbuose skaitome apie išgydymus, įvykusius per Petrą (plg. *Apd* 3, 4–8), taip pat per Paulių (plg. *Apd* 14, 8–11). Jėzaus dovaną atitinka Bažnyčios užduotis: žvelgti į ligonius tokiu pačiu žvilgsniu kaip Viešpats, kupinu švelnumo ir užuojautos. Sveikatos apsaugos sielovada yra ir visuomet išliks būtina ir esminė užduotis, kurią dera įgyvendinti su vis nauju užmoju, pradedant nuo parapijų bendruomenių iki pat geriausių sveikatos apsaugos institucijų. Čia negalima neatsiminti švelnumo ir ištvermės, su kuriais daugelis šeimų rūpinasi savo chroniškai sergančiais ar labai neįgaliais vaikais, tėvais ir giminaičiais. Šeimoje teikiama globa yra ypatingas meilės liudijimas žmogui; tai turi būti palaikoma deramu pripažinimu ir remiama tinkama politika. Todėl gydytojai ir slaugytojai, kunigai, pašvęstieji asmenys ir savanoriai, šeimų nariai ir visi įsitraukusieji į ligonių globą dalyvauja toje Bažnyčios misijoje. Tai bendra atsakomybė, kuri praturtina kiekvieno žmogaus kasdienės tarnystės vertę.

7. Švelnumo Motinai Marijai norime patikėti visus, kurių serga dvasia ar kūnas, kad ji stiprintų jų viltį. Jos prašome taip pat padėti mums priimti savo sergančius brolius. Bažnyčia žino, kad jai reikia specialios malonės tinkamai atlikti evangelinę tarnystę ligonių slaugos srityje. Visi susivienykdami atkakliai maldaudami Viešpaties Motiną, kad kiekvienas Bažnyčios narys su meile išgyventų pašaukimą tarnauti gyvybei ir sveikatai. Tegul Mergelė Marija lydi maldos užtarimu šią 26-ąją Pasaulinę ligonių dieną; tepadeda Ji ligoniams išgyventi savo kančias susivienijus su Viešpačiu Jėzumi ir tepalaiko tuos, kurie jais rūpinasi. Visiems – ligoniams, sveikatos apsaugos darbuotojams ir savanoriams – iš širdies teikiu apaštališkąjį palaiminimą.

Iš Vatikano, 2017 m. lapkričio 26 d.

Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, Visatos Valdovo, išskilmė